

בבית המשפט העליון

רע"ב 335/19

לפני: כבוד השופט ע' פוגלמן

המבקש: ניסים ברנס

נגד

המשיבים: 1. שרות בתי הסוהר – מחלקת האסיר – זימונים
2. מדינת ישראל

בקשת רשות לערער על פסק הדין של בית המשפט המחוזי
מרכז-לוד (כב' השופטת מ' ברנט) בעת"א 26588-08-18
מיום 26.12.2018

בשם המבקש: בעצמו

בשם המשיבים: עו"ד פנחס גורט

החלטה

1. המבקש הוא אסיר הנושא עונש מאסר, נכון לעת הזו, בבית הסוהר אלה (להלן: בית הסוהר). כעולה מתגובת המשיבים לבקשה זו, ביום 16.7.2018 התקבל אצל שירות בתי הסוהר (להלן גם: המשיב) "צו עיקול נכסי חייב הנמצאים בידי צד שלישי" שהוצא נגד המבקש בסך של 819,086 ש"ח (להלן: צו העיקול או הצו). צו העיקול התייחס לנכסים הנמצאים בידי המשיב וכן לנכסים שיגיעו לידי בתוך שלושה חודשים מיום המצאת צו העיקול או ביטולו, לפי המוקדם. במסגרת זאת צוין בצו כי ככל שקיימים כספים השייכים למבקש, יש להעבירם למרכז לגביית קנסות, אגרות והוצאות (להלן גם: המרכז) בתוך 48 שעות. לפי הנמסר מהמשיב, בתקופה שבה היה הצו בתוקף החזיק שירות בתי הסוהר בכספים השייכים למבקש כדלקמן: סך של 15,000 ש"ח שבו זכה המבקש במסגרת פסק דין שניתן לטובתו, וטרם הועבר לחשבון הקנטינה (להלן: סכום התביעה); וסך של 2,190 ש"ח שהיה באותה עת בחשבון הקנטינה, שנצבר מהפקדות משפחה ומתגמולים שקיבל המבקש בגין עבודתו כאסיר. ביום 17.7.2018 נערך למבקש ראיון על ידי קצין האסירים היחידתי (להלן: הראיון והקצין). בסיכום הראיון ציין הקצין כי נמסר למבקש דבר הוצאת צו העיקול נגדו והוסבר לו שבעקבות כך סכום התביעה

שהיה אמור להיות משולם לו (בסך של 15,000 ש"ח כאמור) עוקל וכי מעתה הכספים בחשבונו של המבקש יעוקלו מלבד סך של 110 ש"ח, לטובת קנטינה וטלפון. לפי הנמסר משירות בתי הסוהר, ביום 17.7.2018, לאחר הראיון, העביר המשיב למרכז את סכום התביעה, וביום 14.8.2018, לאחר שהופקדו במהלך חודש אוגוסט כספים נוספים לחשבון הקנטינה של המבקש, הועברה למרכז יתרת חשבון זה, מלבד סך של 110 ש"ח. בתגובת המשיב צוין כי העברת יתרת חשבון הקנטינה נעשתה לאחר שגזברות בית הסוהר ערכה את הבדיקות הדרושות לה לפי הנוהל שהיה תקף באותה עת, כך המשיב, הוא נוהל שירות בתי הסוהר 07-1011 "עיקול כספי אסיר בגין חוב לצד ג'" (1.3.2000) (להלן: הנוהל הישן).

2. ביום 13.8.2018 הגיש המבקש עתירה נגד החלטת המשיב, ובה טען, בין היתר, כי הכספים שעוקלו מחשבונו הם בגדר שכר עבודה, המוגן מפני עיקול. המבקש לא צירף תצהיר לעתירתו ולפיכך בית המשפט לא נדרש לעתירה. בתשובה לעתירה טען המשיב כי על הכספים שבחשבון הקנטינה של המבקש – ובכלל זאת, גם הכספים המועברים למבקש בגין עבודתו בבית הסוהר – לא חלה הגנה. בדיון שהתקיים בעתירה ביום 28.11.2018 מסר שירות בתי הסוהר כי נעשתה פנייה למרכז, אשר העביר התייחסותו סמוך למועד הדיון, אולם זו לא עסקה בטענות שהעלה המבקש. בהחלטה מאותו יום הורה בית המשפט על דחיית הדיון בעתירה, כך שבדיון הבא בעתירה יתייצב גזבר בית הסוהר "על מנת להסביר העברת הכספים חרף הגנה על השכר". ביום 24.12.2018 המשיב הגיש הודעת עדכון לבית המשפט ובה צוין כי צו העיקול היה בתוקף למשך שלושה חודשים, היינו: עד ליום 16.10.2018, וממילא נכון לאותה עת פקע תוקפו של צו העיקול והעיקול על חשבון הקנטינה הוסר.

3. ביום 26.12.2019 דחה בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (כב' השופטת מ' ברנט) את העתירה מחמת חוסר סמכות (במאמר מוסגר: בפרוטוקול הדיון צוין כי בית המשפט דן בהליך ביושבו כבית משפט לעניינים מנהליים, ולא היא, ראו סעיף 62א(א) לפקודת בתי הסוהר [נוסח חדש], התשל"ב-1971). בפסק הדין צוין כי הכספים שעוקלו הועברו לזוכה בתיק ההוצאה לפועל נגד המבקש ולכן על האחרון לפעול במסלול אחר על מנת להשיב את הסכומים שנלקחו ממנו, וזאת מבלי לקבוע כי אלו עוקלו שלא כדין.

4. בבקשה שלפניי טוען המבקש כי המשיב לא יידע אותו בדבר הצו מבעוד מועד, ולא קיבל את תגובתו או הסכמתו להעברת כספים מחשבונו לצד שלישי, בניגוד להוראות הנוהל הישן. עוד נטען כי הכספים שהועברו מחשבונו הם בגדר שכר עבודה שאין לעקל.

המבקש מוסיף וטוען כי הדיון בעניינו התעכב מזה כ-7 חודשים, ופסק הדין בעתירה מותירו במצב כלכלי קשה לתקופה נוספת ללא הצדקה.

5. לאחר שעיינתי בבקשה ובתשובת שירות בתי הסוהר, הגעתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה להידחות. אף בהנחה שחלה אמת מידה מקלה למתן רשות ערעור בבקשות מעין זו שלפניי (רע"ב 425/09 פריניאן נ' פרקליטות המדינה, חוות דעתו של השופט (כתוארו אז) א' גרוניס (11.3.2009)), אין עילה להתערבות בפסק הדין של בית המשפט המחוזי. העתירה שהגיש המבקש – ומבלי שאנקוט עמדה לגבי הטענות בה (אשר למצער על פניו מצריכות בחינה) – עסקה בחוקיות מהלך עיקול הכספים על ידי המשיב והעברתם למרכז. אלא שכעולה מתגובת שירות בתי הסוהר, צו העיקול בענייננו כבר לא בתוקף (ולכן אין מגבלה על הכספים שנכנסו לחשבון המבקש מאז שפקע הצו), והכספים שעוקלו הועברו לידי המרכז. משאלה הם פני הדברים, איני רואה עילה למתן רשות לערער על פסק הדין של בית המשפט המחוזי, אשר לא חוסם את דרכו של המבקש מלהעלות טענותיו כלפי שירות בתי הסוהר והמרכז לגביית קנסות – הן לגבי יישום הנוהל הישן החל בעניינו, הן בדבר הסמכות לעקל כספים שמקורם בעבודתו בבית הסוהר – בהליך המתאים לכך. יחד עם זאת, בנסיבות שנוצרו שבהן הכספים של המבקש עוקלו והועברו לידי המרכז לגביית קנסות לפני שהוכרעו טענותיו בקשר לעיקול, ומבלי להביע עמדה לגופם של דברים, יש להניח כי ככל שהמבקש יפנה לערוץ המשפטי המתאים, שירות בתי הסוהר יערך לניהול מהיר ויעיל של ההליכים המשפטיים בנדון.

הבקשה נדחית אפוא. אין צו להוצאות.

ניתנה היום, י"ב באדר ב' התשע"ט (19.3.2019).

שׁוֹפֵט